

Dissabte 26 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 10,17-24): En aquell temps, els setanta-dos van tornar plens d'alegria i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom». Jesús els digué: «Jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar serps i escorpins i de vèncer tota la potència de l'enemic, i res no us farà mal. Però no us alegreu perquè els esperits se us sotmeten; alegreu-vos més aviat perquè els vostres noms estan inscrits en el cel».

En aquell mateix moment, Jesús, ple de la joia de l'Esperit Sant, digué: «T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho. El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix qui és el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix qui és el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar».

Després es va girar cap als deixebles i, a part, els digué: «Feliços els ulls que veuen el que vosaltres veieu! Us asseguro que molts profetes i reis van voler veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren».

«Ple de la joia de l'Esperit Sant, digué: 'T'enalteixo Pare, Senyor del cel i de la terra'»

+ Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'evangelista Lluç ens narra el fet que porta Jesús a agrair al seu Pare els beneficis atorgats a la Humanitat. Regracia la revelació feta als senzills de cor, als

petits en el Regne. Jesús mostra la seva alegria en veure que aquests admeten, entenen i practiquen el que Déu fa saber a través d'Ell. En altres ocasions, en el seu íntim diàleg amb el Pare, també li donarà gràcies perquè sempre l'escolta. Lloa aquell samarità leprós que, guarit de la seva malaltia —juntament amb altres nou—, retorna només ell cap on es troba Jesús per agrair-li el benefici rebut.

Sant Agustí escriu: «Quina cosa millor podem portar al cor, pronunciar amb la boca, escriure amb la ploma, que aquestes paraules ‘Gràcies a Déu’? No hi ha cosa que es pugui dir amb major brevetat, ni escoltar amb major alegria, ni sentir-se amb major enlairament, ni fer amb major utilitat». Això ho hem de fer sempre amb Déu i el proïsme, fins i tot pels dons no coneguts, com escrivia sant Josepmaria Escrivà. Gràtitud amb els pares, els amics, els mestres, els companys. Amb tothom que ens ajudi, ens esperoni, ens serveixi. Gràtitud també, com és lògic, amb la nostra Mare l'Església.

La gratitud no és una virtut gaire “gastada” o corrent, i, en canvi, és una de les més agradables d'experimentar. Hem de reconèixer que, de vegades, tampoc no és fàcil de viure-la. Santa Teresa afirmava: «Tinc una condició tan agraïda que em subornarien amb una sardina». Així ho han fet sempre els sants. I ho han fet de tres formes diverses, com assenyalava sant Tomàs d'Aquino: primera, amb el reconeixement interior dels beneficis rebuts; segona, lloant externament Déu amb la paraula; i, tercera, intentant recompensar el benefactor amb obres, segons les pròpies possibilitats.